

Ἦρπασα ζωηρῶς τὸ ῥόδον, εἰ καὶ κάθυγον,
ἀλλ' ἔνεκα τῆς βιαίας ταύτης κινήσεως τὸ ῥόδον
ἐφυλλοῤῥόησε καὶ ἐσκέπασε τὴν γῆν μὲ τὰ δια-
σκορπισθέντα φύλλα του.

Καὶ εἶπα:—Ποσάκις οἱ ἄνθρωποι μετεχειρί-
σθησαν ἀπαράλλακτα καρδίας κυρτωμένας ὑπὸ
τὸ βάρος τῆς θλίψεως! Ἐὰν ἤγγιζα μὲ ὀλιγω-
τέραν τραχύτητα τὸ χάριεν τοῦτο ῥόδον, θά
ἠδύνατο νὰ λάμψη ἀκόμη στιγμαὶς τινάς.

Παρομοίως, ἐὰν σπογγίσωμεν μετὰ προσοχῆς
κρύφιόν τι δάκρυ, δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν ἐπακολου-
θοῦν εἰς αὐτὸ τὸ μειδιάμα. COWPER.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΩΝ ΚΟΡΑΣΙΩΝ

Γλυκὸ τοῦ κόσμου στήριγμα,
Ἀθάνατη Μαρία,
Ἐσὺ π' ἀκούς τῆ δέησι
Ποῦ ὑψώμεν τὰ παιδία,
Ἄκου κ' ἐμὰς ποῦ ὑψώνουμε
Σ' ἐσὲ τὴν προσευχὴ μας
Ποῦ ἀπ' τὴν πιστὴ ψυχὴ μας
Βγαίνει γιὰ σέ θερμά.

Ἐγε, Κυρά, ἔς τὴ σκέπη σου
Τὴν πικραμένη χήρα,
Ἐσὺ τὸν πενιασμένο ἄνοιγε
Ἐσπλαχνικῆ τῆ θύρα,
Δόσε τοῦ σκλάβου, Δέσποινα,
Ἐλεύθερη πατρίδα,
Τοῦ ναύτη τὴν ἐλπίδα,
Ποῦ πλέει ἔς τὴ ξενειτιά.

Εὐλόγησε τὰ δνεύρατα
Τοῦ βρέφους ποῦ κοιμάται,
Ὁδήγησε τὰ βήματα
Τῆς κόρης ποῦ φοβάται
Στείλε δροσιὰ κι' ἀνάπαυσι
Ἐσὺ τοῦ ἀβρόστου τὸ κλινάρι,
Ἐγε ἔς τὴ θεία σου χάρι
Τὰ μαῦρα τὰ φτωχά.

Τὴ μάνα παρηγόρησε,
Πῶχει παιδί ἔς τὰ ξένα,
Καὶ χύσε μίαν ἀκτινά σου
Εἰς τὸν τυφλὸ, Παρθένα.
Κράτει τὸ γάλα ἀμίαντο
Τοῦ βρέφους ποῦ βυζαίνει.
Στρέψε ἔς τὴν οἰκουμένη
Τὸ βλέμμα ἐσπλαχνικό.

Στείλε, σεμνὴ βασίλισσα,
Ἐσὺ τὸ πλάσμα σου γαλήνη,
Χύσε εἰς τὰ στήθη τ' ἄκαρδα
Ἀγάπη, ἐλεημοσύνη
Χάρις τὸ χαμόγελο
Ἐσὺ τὰ μαραμμένα χεῖλη,
Κάμε νὰ γίνουν φίλοι
Ὁ ἔλθρὸς μὲ τὸν ἔλθρό.

Τ' ἀνδρόγυνο ποῦ ἐχώρισε,
Ἐσὺ, Κυρά, ἔνωσέ το,
Διῶξε μακρὰ τὴν ἔλθρα του,
Καὶ πάλι εὐλόγησέ το.
Ἀνάπαυσε τὰ κόκκαλα,
Ποῦ κλεῖ βαθεῖα τὸ χῶμα,
Καὶ ζέστανε τὸ στρώμα,
Τῆς μάνας, τοῦ παιδιοῦ.

Δέξου ἔς τὰ οὐράνια στήθη σου
Τ' ἀνήλικα, Παρθένα,
Ποῦ παραιοῦν τὴ μάνα τους
Γιὰ γάλλουνε ἔς Σένα.

Τὸ χέρι 'κείνο ἀντάμειψε
Ποῦ τ' ὄρφανὸ χροταίνει,
Ποῦ τὸ κορμὶ θερμαίνει
Τοῦ μαύρου τοῦ γυνοῦ.

Εὐλόγησε τὰ δάκρυα,
Καλὴ μας Παναγία,
Ὅπου μὲ πάθος χύνονται
Ἐμπρὸς ἔς τὴ δυστυχία.
Συγώρησε καὶ φώτισε
Ἐκείνον ποῦ πλανήθη,
Καὶ χύσε του εἰς τὰ στήθη
Τὴν Πίστι τῆ γλυκειά.

Διήκου τὴν Ἑλλάδα μας,
Τὴν ἄτυχη Πατρίδα,
Πάλι ἔς τὸν κόσμον δεῖξέ τῃ
Μὲ σῆπτρο καὶ χλαμύδα!
Κάμε νὰ σφίξῃ ἐλεύθερα
Εἰς τὴ θερμὴ ἀγκαλιά της
Τὰ μαῦρα τὰ παιδιὰ της,
Ποῦ κλαίει ἔς τὴ σκλαβιά! . . .

Καὶ ἄξιωσε τὰ τέκνα σου,
Ποῦ σὲ παρακαλοῦνε,
Μὲ τῆς Λαμπρῆς τὸ φέρομα
Τὴν Ἰππερο νὰ ἴδουνε!
Νὰ πλέξουν τὴν εἰκόνα σου
Μ' ἐλεύθερα λουλούδια,
Κ' ἐλεύθερα τραγούδια
Νὰ ψάλλουνε γλυκά! .

Ἐν Ζακύνθῳ.

ΑΝΑΡΕΑΣ ΜΑΡΤΩΡΗΣ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Χθὲς ἔμαθες γεγονόσι τι ἱστορικὸν ἢ ἐπι-
στημονικὸν ἠήμερον ἀπῆντησές τινα, ἢ ἀνέγνω-
σες συγγραφέα, ὅστις τὸ ἀγνοεῖ. Ἐκπλήττεσαι
διὰ τὴν ἄγνοιαν ταύτην, ἀγανακτεῖς, σπεύδεις
νὰ τὸ ἀναγγείλῃς μετὰ πολλοῦ κρότου εἰς τοὺς
περὶ σεαυτὸν: λήθη, ἀδυναμία, ἀλαζονεία, συ-
χνότης κακῆ πίστεως καὶ ἐπίδειξις γελοία! Ἢ θά
ἦτο καλὸν τότε νὰ ἐτόλμα τις νὰ σοὶ εἶπῃ τὰ
ἑξῆς: «Ἀπὸ πότε τὸ γνωρίζετε;» Ἄς ἤμεθα εἰ-
λικρινεῖς. Ἄς ἐνθυμηθῶμεν ὅτι ὄλαι ἡμῶν αἰ-
γνώσεις ὁμοῦ εἶνε θησαυρὸς ἐλάχιστος ὡς πρὸς
ὄλα ἐκεῖνα, ὅσα δὲν θά μάθωμεν ποτέ. Ὁ δὲ
πλησίον μας, ὅστιςδὴποτε καὶ ἂν ἦνε, θά εἶχε
πολλὰ πράγματα νὰ μᾶς διδάξῃ.

* * Ὅστις ἀρνεῖται εἰς τοὺς γέροντας συγ-
γενεῖς του τὸν ὀφειλόμενον τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ
σεβασμοῦ φόρον, ἢ ὅστις καταφρονεῖ τὴν εὐερ-
γετήσασαν αὐτὸν χεῖρα, ὅταν αὕτη, ὑπὸ τοῦ χει-
μῶνος τῶν χρόνων κατεψυγμένη, κατασταθῇ
ἀνίκανος πρὸς ἐξακολούθησιν τῶν εὐεργετημάτων,
οὐ μόνον δὲν εἶνε χριστιανὸς, ἀλλ' οὐδὲ ἄνθρω-
πος, μᾶλλον δὲ τέρας εἶνε, ὅπερ ἐπισύρει ἐναν-
τίον τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν κατάραν τῆς ἀχα-
ριστίας καὶ τὴν ἀποστροφήν τοῦ κόσμου ὅ-
λου. (Zschokke.)

* * Ἡ ἀξία ἀγαθῆς τινοῦ πράξεως ἀπόλλυται
διὰ τοῦ ἐλαχίστου κέρδους ὅπερ ἐξ αὐτῆς πο-
ρίζομεθα. Διηγούμενοι αὐτὴν ἱκανοποιούμεν τὴν